

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
XIVe KAMER**

A R R E S T

**nr. 219.279 van 9 mei 2012
in de zaak A. 200.415/XIV-33.244**

In zake : Antoine VERBELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Roland De Rouck
 kantoor houdend te 9400 Ninove
 Leopoldlaan 17
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN
 VAN BUGGENHOUT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Cies Gysen
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Antwerpsesteenweg 16-18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring van de tussenbeslissing van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen van 5 mei 2011 waarbij aan de partijen de mogelijkheid wordt gegeven conclusies neer te leggen binnen de opgelegde termijnen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7108 van 28 juni 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2012 om 10.30 uur.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat David Matthys, die loco advocaat Roland De Rouck verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Laurent Van Rossem, die loco advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De bestreden beslissing vat de niet tegengesproken feiten als volgt samen:

- “- De heer VERBELEN was van 9 januari 1969 tot 30 september 1972 deeltijds secretaris van de gemeente Buggenhout en van 1 oktober 1972 tot 31 december 1983 deeltijds ontvanger van het OCMW van Buggenhout (stuk 19)
- Op 5 september 1984 wordt de heer VERBELEN in gebreke gesteld om de eindafrekening te maken voor zijn beheer per 31 december 1983 (stuk 5 en stuk 11)
- Met een brief dd. 10 oktober 1984 laat de heer VERBELEN aan het OCMW weten dat hij voorlopig geen gevolg kan geven aan de vraag wegens “het ontbreken van zekerheid omtrent het basiselement, namelijk de laatst goedgekeurde dienstjaarrekening, vermits de juistheid van de laatste dienstjaarrekeningen door het OCMW zelf in vraag werd gesteld”. (stuk 5)

- Op 13 november 1984 beslist de OCMW-raad om de gewestelijke ontvangers Mortier en Vincke te belasten niet het opmaken van de eindrekening.
- Op 12 december 1985 leggen de voormelde gewestelijke ontvangers de eindrekening neer die op 31 december 1983 wordt afgesloten met een tekort van 23.496.851 BF.
- In zitting van 4 februari 1986 stelt de raad van het OCMW de eindrekening van de heer VERBELEN vast zoals die door de gewestelijke ontvangers is opgemaakt en het dossier wordt op 24 februari 1986 aan de Bestendige Deputatie overgemaakt met het oog op goedkeuring.
- Door de heer VERBELEN is opdracht gegeven aan de bedrijfsrevisoren Walkiers & C° te Antwerpen tot het opmaken van een deskundig verslag aangaande de onderstelde kastekorten bij het OCMW-Buggenhout en de eindrekening A. Verbelen, Dit verslag wordt op 28 september 1989 neergelegd.
- Bij arrest van het Hof van Beroep van Cent dd. 19 december 1989 wordt de heer Verbelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en op burgerlijk gebied tot een provisioneel bedrag van 1.000.000 BF (stuk 7)
- In zitting van 29 april 1992 beslist de gemeenteraad van Buggenhout over de eindrekening van de heer VERBELEN zoals die door de gewestelijke ontvangers is opgemaakt en stelt het tekort vast op 23.496.851 BF.
- Tegen de beslissing van de gemeenteraad van 29 april 1992 wordt door de heer VERBELEN bij de Bestendige Deputatie beroep ingesteld dat wordt verworpen in zitting van 6 oktober 1994. (stuk 8)
- Op 12 december 1994 wordt door de heer VERBELEN bij de Raad van State beroep ingesteld tegen het besluit van de Bestendige Deputatie dd, 6 oktober 1994 waarbij het beroep tegen de beslissing van 29 april 1992 houdende afsluiting van de eindrekening en de vaststelling van het tekort van 23.496.851 BF. wordt verworpen (stuk 9)
- De beslissing van de Bestendige Deputatie van 6 oktober 1994 wordt door de Raad van State vernietigd hij arrest os, 79.554 van 29 maart 1999 wegens het afsluiten van de eindrekening en het vaststellen van het tekort door de gemeenteraad in de plaats van door de OCMW-raad. (stuk 9)
- In zitting van 20 september 2001 stelt de OCMW-raad de eindrekening van de heer VERBELEN vast, zoals die is opgemaakt op 12 december 1985 door de voormelde gewestelijke ontvangers en sluit met een tekort van 23.496.851 BF.
- Met een verzoekschrift dd. 30 april 2002 tekent de raadsman van de heer VERBELEN bij de Bestendige Deputatie beroep aan tegen de beslissing van de OCMW-raad van 20 september 2001 (stuk 11).
- Met een besluit dd. 29 juli 2002 beslist de Provinciegouverneur dat de eindrekening zoals die door de OCMW-raad op 20 september 2001 is vastgesteld, niet vatbaar is voor goedkeuring. In de begeleidende brief schrijft de Gouverneur dal “teneinde dit reeds lang aanslepende dossier te kunnen afronden het wenselijk (ware) een onafhankelijke expertise ie laten uitvoeren naar de werkelijke tekorten over de periode 31 december 1980 laatst goedgekeurde rekening) tot 31 december 1983 (datum eindrekening). Pas dan kan de raad overgaan tot het vaststellen, van het eventueel tekort en de tenlastelegging ervan” (stuk 12)
- In zitting van 3 september 2003 stelt het Vast Bureau van het OCMW de eindrekening van de heer VERBELEN opnieuw vast zoals- die door-de gewestelijke ontvangers is opgemaakt en sluit met een tekort van 23.496.851 BF of 582.471,72 euro (stuk 17).
- Met een ter post aangetekende brief van 14 oktober 2003 stuurt het OCMW de voormelde beslissing van het Vast Bureau en de bijgevoegde stukken aan de heer VERBELEN met het verzoek om binnen de 60 dagen zijn opmerkingen te laten geworden (stuk 17).

- Met een brief van 11 december 2003 deelt de heer VERBELEN zijn opmerkingen mede over de eindrekening en het tekort, zoals die door het Vast Bureau zijn vastgelegd. (stuk 18).
- In zitting van 18 oktober 2007 beslist de OCMW-raad de firma Q & A uit Evergem te belasten met een onafhankelijke expertise naar de werkelijke tekorten van de eindrekening van de heer VERBELEN. stuk 27 d)
- Vermoedelijk in juni 2008 wordt door de firma Q & A het auditverslag dd. 28 februari 2008 over de eindrekening 1983 van de heer Verbelen aan het OCMW overgemaakt waaruit blijkt dat het tekort is verhoogd tot 33.576.191 BP of 832.323,03 euro (stuk 32)
- In zitting van 31 juli 2008 beslist de OCMW-raad dit auditverslag met het vastgesteld tekort van 33.576.191 BP of 832.332,03 euro te betekenen aan de heer VERBELEN met het verzoek zijn opmerkingen hieromtrent binnen de 30 kalenderdagen over te maken. Deze beslissing wordt aan de heer VERBELEN betekend met een ter post aangetekende brief van 10 september 2008. (stukken 33 en 34)
- Met een brief dd. 9 oktober 2008 deelt de heer VERBELEN zijn opmerkingen mede aan de OCMW-raad. (stuk 35)
- In zitting van 20 januari 2009 stelt de OCMW-raad het tekort op de eindrekening van de heer VERBELEN op 31 december 1983 vast op 33.576.191 BF of 832.332,03 euro.
- De beslissing van de OCMW-raad van 20 januari 2009 wordt samen met de opmerkingen van de heer VERBELEN op het auditverslag van de firma Q & A aan de Provinciegouverneur overgemaakt met een brief dd. 13 januari 2009 (waarschijnlijk te lezen als 23 januari) en op het Provinciebestuur ingekomen op 2 februari 2009.
- In zitting van 23 november 2010 beslist de OCMW-raad aan de heer VERBELEN geen kwijting te verlenen van, zijn eindrekening wegens het vastgesteld tekort van 832.332,03 euro en de heer VERBELEN te verzoeken het vastgestelde tekort in de kas van het OCMW te storten (stuk 36).
- De voormelde beslissing van de OCMW-raad van 23 november 2010 wordt aan de heer VERBELEN betekend met een ter post aangetekende brief dd. 1 december 2010 met het verzoek het vastgestelde tekort in de kas van het OCMW te storten. (stuk bij beroepsschrift).
- Met een ter post aangetekende brief dd 28 januari 2011 tekent de raadsman van de heer VERBELEN beroep aan tegen de voormelde beslissing van 23 november 2010 bij de Raad voor Verkiezingsbetwistingen van Oost-Vlaanderen.”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij werpt de onontvankelijkheid van het beroep op bij gebrek aan belang. De bestreden beslissing strekte ertoe om zowel de verzoeker als de verwerende partij toe te laten aanvullende conclusies neer te leggen aangaande de aansprakelijkheid van de verzoeker. De verzoeker heeft na de bestreden beslissing effectief tweemaal geconcludeerd, hetgeen geïnterpreteerd moet worden als een instemming met of uitvoering van de bestreden beslissing, zodat zijn belang niet langer actueel is.

4.2. In zijn memorie van wederantwoord wijst de verzoeker erop dat het cassatieberoep niet opschortend werkt en hij conclusies voor de Raad voor Verkiezingsbetwistingen heeft neergelegd teneinde zijn rechten van verdediging te vrijwaren. Niet concluderen zou kunnen leiden tot een voor hem ongunstige beslissing. De verzoeker benadrukt met de bestreden beslissing niet in te stemmen hetgeen, enerzijds, af te leiden valt uit de door hem neergelegde conclusie en, anderzijds, blijkt uit zijn verzoek aan de Raad voor Verkiezingsbetwistingen om de zaak, gelet op het cassatieberoep, uit te stellen.

4.3.1. De verzoeker merkt terecht op dat de beslissingen van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen uitvoerbaar zijn, niettegenstaande beroep is ingesteld bij de Raad van State. De handelwijze van de verzoeker moet gezien worden als gericht op de vrijwaring van zijn rechten, hetgeen wordt bevestigd door zijn uitdrukkelijk verzoek aan het rechtscollege om de zaak uit te stellen. De handelwijze van de verzoeker ontnemt hem niet het rechtens vereist wettelijk belang bij het huidige beroep.

4.3.2. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat een beslissing alvorens recht te doen, zoals ten deze waar de partijen de mogelijkheid wordt gegeven om conclusies neer te leggen binnen een vastgestelde kalender, niet vatbaar is voor cassatie, tenzij in het geval van een betwisting van de bevoegdheid van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. Het cassatieberoep bevat vier middelen waarvan de eerste twee betrekking hebben op of gerelateerd kunnen worden aan de bevoegdheid voor de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. Het derde en het vierde middel daarentegen hebben betrekking op de miskenning van artikel 6, §1, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (onder meer de schending van de redelijke termijn en de rechten van verdediging) en de motiveringsplicht opgelegd door artikel 149 van de Grondwet (enerzijds, daar niet wordt geantwoord op het gegeven dat de bewijzen van verzending van de beslissing van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn aan de gouverneur niet is toegevoegd en, anderzijds, de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de grieven van de verzoeker dat een aantal beginselen van behoorlijk bestuur niet werden gerespecteerd). Het cassatieberoep is derhalve slechts ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op het eerste en tweede middel.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. Het eerste middel is genomen uit de schending van artikel 170, §1 en 4, van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, artikel 149 van de Grondwet en de onbevoegdheid van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. De verzoeker voert aan dat het hoger beroep tegen de vaststelling van een eventueel tekort van de eindrekening van een OCMW-ontvanger wordt geregeld door artikel 90 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna “OCMW-wet”) en de artikelen 170, §4, en 281 van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna “OCMW-decreet”). Krachtens artikel 170, §4, van het OCMW-decreet kan bij de Raad voor Verkiezingsbetwistingen een beroep worden ingesteld” binnen de zestig dagen na die kennisgeving”, waarbij de kennisgeving slaat op de beslissing van de provinciegouverneur bedoeld in artikel 170, §3, al.3, van het OCMW-decreet. De verzoeker geeft aan dat er geen beslissing is tussengekomen van de provinciegouverneur en dat bij afwezigheid van zulke beslissing, enerzijds, de verwerende partij geen rechtsgeldige beslissing kon nemen en, anderzijds, de beroepstermijn van zestig dagen nog niet kon beginnen lopen. Hoewel de verzoeker deze exceptie voor de Raad voor Verkiezingsbetwistingen heeft opgeworpen, heeft deze zich enkel beperkt tot het stellen dat zij bevoegd is. De verzoeker stelt dat er in het administratief dossier geen bewijs van verzending naar de gouverneur is te bespeuren. Nochtans is de tussenkomst van de gouverneur een waarborg tegen willekeur. In het verleden heeft de provinciegouverneur in zijn besluit van 29.07.2002 verschillende concrete kritieken geformuleerd over de toenmalige opmaak van de eindrekening.

5.2. De verwerende partij voert aan dat artikel 170, §4, van het OCMW-decreet niet in het geding is, daar voornoemde bepaling pas in werking is getreden op 1 juli 2009. De verwerende partij heeft de eindrekening van de verzoeker vastgesteld op 20 januari 2009, zodat haar beslissing niet beheerst wordt door artikel 170 van het OCMW-decreet. In voorliggende procedure is bijgevolg artikel 170, §4, van het OCMW-decreet niet van toepassing, maar wel artikel 89, §2 en §4, van de OCMW-wet. De verwerende partij stelt dat

de provinciegouverneur binnen de driehonderd dagen na het overmaken van haar beslissing van 20 januari 2009 geen besluit heeft gestuurd, zodat hij geacht wordt zijn goedkeuring te hebben verleend aan de eindrekening en is haar beslissing, overeenkomstig artikel 89, §2, laatste lid, van de OCMW-wet, definitief. Bij beslissing van 23 november 2010, ter kennis gebracht op 1 december 2010, verzocht de verwerende partij de verzoeker een gelijkwaardig bedrag in haar kas te storten. In voormeld schrijven werd eveneens verwezen naar de beroepsmogelijkheden, met name naar artikel 90, §3, van de OCMW-wet. Met betrekking tot de verwijzing naar de kritiek geformuleerd door de provinciegouverneur in zijn besluit van 29 juli 2002 wijst de verwerende partij erop dat deze uitweiding irrelevant is in het licht van een cassatieprocedure, waarbij enkel in rechte een beoordeling dient te gebeuren. Mocht deze uitweiding toch dienstig worden geacht verwijst zij naar haar memorie zoals ingediend voor de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. Onder verwijzing naar de stukkenbundel stelt de verwerende partij voorts dat zij haar beslissingen (zowel die van 20 januari 2009 als deze van 23 november 2011) heeft overgemaakt aan de provinciegouverneur. Met betrekking tot de overmaking, verwijst zij nog naar de bestreden beslissing die aangeeft dat haar beslissing van 20 januari 2009 op het Provinciebestuur is ingekomen. Tot slot verwijst de verwerende partij naar de zitting van 29 april 2011 van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen waar de bevoegdheidsexcepties werden behandeld en naar de bestreden beslissing zelf die aangeeft dat artikel 90, §3, van de OCMW-wet van toepassing is en waarom dit het geval is, zodat de verzoeker kan nagaan waarom artikel 170 van het OCMW-decreet niet van toepassing is.

5.3. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat artikel 281 van het OCMW-decreet expliciet voorziet dat voor de toepassing van de procedure inzake aansprakelijkheden van de personen vermeld in artikel 90 van de OCMW-wet, het artikel 170, §4, van het OCMW-decreet in werking treedt op 1 januari 2009. Het decreet heeft voorrang op het uitvoeringsbesluit.

Met betrekking tot het overmaken van de beslissing van de verwerende partij aan de provinciegouverneur werpt de verzoeker op dat de verwerende partij een nieuw stuk heeft toegevoegd, een stuk dat niet voorhanden was bij de behandeling van de zaak voor de Raad voor Verkiezingsbetwistingen.

Beoordeling

5.4. Op het ogenblik dat de verwerende partij bij beslissing van 20 januari 2009 de eindrekening van de verzoeker vaststelt, is het administratief toezichtsmechanisme van artikel 89, §4, van de OCMW-wet op deze beslissing van toepassing, bepaling die de procedure, vermeld in paragraaf twee, derde tot vierde lid, van artikel 89 van toepassing maakt. Binnen driehonderd dagen na ontvangst van de beslissing van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dient de provinciegouverneur zijn goedkeuring te verlenen aan de voorgestelde eindrekening. Hij verstuurt zijn besluit uiterlijk de laatste dag van deze termijn. Indien binnen de voormelde termijn geen besluit naar het centrum is verstuurd, wordt de provinciegouverneur geacht zijn goedkeuring te hebben verleend. Is er blijkens een definitief geworden beslissing inzake de kwijting een tekort vastgesteld, dan verzoekt de raad voor maatschappelijk welzijn de ontvanger, bij ter post aangetekende brief, een gelijkwaardig bedrag in de kas van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te storten. De beslissing van 23 november 2010 van de verwerende partij is een definitief geworden beslissing inzake kwijting waarbij een tekort wordt vastgesteld en de verzoeker wordt verzocht een gelijkwaardig bedrag in de kas van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te storten. Overeenkomstig het op dat ogenblik toepasselijke artikel 90, §3, van de OCMW-wet kan de ontvanger een beroep instellen bij een administratief rechtscollege tegen deze beslissing inzake het tekort binnen een termijn van zestig dagen ingaande de dag na het versturen van deze beslissing. Artikel 281 van het OCMW-decreet bepaalt:

“Met ingang van 1 januari 2009 en tot de inwerkingtreding van de externe auditcommissie, vermeld in artikel 171, is de Raad voor Verkiezingsbetwistingen bevoegd om in beroep uitspraak te doen over de aansprakelijkheden van de personen, vermeld in artikel 90 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, overeenkomstig de procedure, vermeld in artikel 170, § 4.

Voor de toepassing van het eerste lid treedt artikel 170, § 4, in werking op 1 januari 2009.”.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Verkiezingsbetwistingen bevoegd is kennis te nemen van beroepen ingediend tegen definitief geworden beslissingen inzake kwijting waarbij een tekort wordt vastgesteld en de procedure van artikel 170, §4, van het OCMW-decreet van toepassing is. De verzoeker gaat er ten onrechte vanuit dat het toepasselijk maken van deze procedure meebrengt dat ook artikel 170, §1 tot 3, van het OCMW-decreet van toepassing zou zijn en een beslissing van de provinciegouverneur dient

tussen te komen. Het in het middel ingeroepen artikel 170, §1, van het OCMW-decreet is niet van toepassing. De bestreden beslissing oordeelt dan ook terecht:

“(…)

In afwachting van de inwerkingtreding van het financiële luik van het OCMW-decreet van 19 december 2008 kan, los van het administratief toezicht zoals bepaald in de artikelen 89, §2 en 90, §2 van de OCMW-wet, tegen de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn om het tekort van de eindrekening te vereffenen, beroep worden ingesteld bij de Raad voor Verkiezingsbetwistingen die als administratief rechtscollege uitspraak doet over de aansprakelijkheid van de ontvanger (art. 90, §3, OCMW-wet en de art. 170, §4 en 281 OCMW-decreet).

Het voorliggend beroep is ingesteld tegen het besluit van de OCMW-raad van 23 november 2010 op grond van artikel 90, § 3 van de (OCMW-wet en heeft enkel tot doel de aansprakelijkheid vast stellen in hoofde van de heer VERBELEN en het bedrag van het tekort op de eindrekening te bepalen of hem definitief kwijting te verlenen.

De Raad is van oordeel dat hij bevoegd is voor het behandelen van het ingestelde beroep.

De vernietiging van de beslissing van 23 november 2010 behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad kan enkel uitspraak doen over de aansprakelijkheid van de ontvanger en bepaalt het tekort dat te zijnen laste wordt gelegd of verleent kwijting.”.

In het middel wordt de Raad van State eveneens verzocht vast te stellen dat de beslissing van de verwerende partij niet werd overgemaakt aan de Gouverneur. Er moet opgemerkt dat in het feitenoverzicht van de bestreden beslissing van deze overmaking melding wordt gemaakt. Het komt niet aan de Raad van State toe het oordeel van de feitenrechter over de grond van de zaak over te doen. Luidens artikel 14, §2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 treedt de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaak zelf”.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

6.1. Het tweede middel is genomen uit de onbevoegdheid van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen wegens hangende procedure en miskenning van artikel 3 in fine van het Gerechtelijk Wetboek. De verzoeker licht toe dat het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Buggenhout op 20 september 2001 de eindrekening van de verzoeker opnieuw heeft vastgesteld en hem heeft betekend op 4 maart 2002. Tegen

voormelde beslissing heeft de verzoeker overeenkomstig artikel 90, §3, van de OCMW-wet hoger beroep ingesteld bij de Bestendige Deputatie. Deze laatste heeft alsnog geen uitspraak gedaan, zodat het beroep nog steeds hangend is. De verzoeker geeft toe in zijn verzoekschrift ten onrechte het besluit van 29 juli 2002 van de gouverneur te hebben toegedicht aan de Bestendige Deputatie, doch heeft dit rechtgezet in zijn memorie van wederantwoord. De bestreden beslissing heeft deze exceptie op een andere wijze gepercipieerd en niet aangenomen.

6.2. De verwerende partij voert aan dat de verzoeker tegen de beslissing van 20 september 2001 zelf in eerste instantie een beroep heeft ingediend bij de gouverneur. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoeker geen belang heeft bij het middel daar hij door de niet-goedkeuring vanwege de Gouverneur geen enkel belang meer heeft bij de behandeling van de eindrekening door de Bestendige Deputatie. De verzoeker heeft na de uitspraak van de Provinciegouverneur nooit aangedrongen op een behandeling bij de Bestendige Deputatie. Dit werd door de verzoeker in zijn verzoekschrift niet opgeworpen, in tegendeel heeft hij gesteld dat de beslissing van 29 juli 2002 van de gouverneur de verwerende partij ertoe zou nopen, om na het opstellen van een zorgvuldige expertise de zaak opnieuw voor dezelfde beroepsinstantie te brengen. Voorts voert de verwerende partij aan dat de verzoeker niet aantoont dat artikel 3 van het Gerechtelijk wetboek van toepassing is en de verwijzing naar het boek van P. Popelier in casu niet relevant is. Tot slot benadrukt zij dat de Gouverneur met zijn beslissing van 29 juli 2002 een eindbeslissing heeft genomen, hetgeen terecht door de bestreden beslissing wordt bevestigd.

6.3. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat de beslissing van de Gouverneur te kaderen is in het actief bestuur en niet als beroepsinstantie. Het gunstig karakter van deze beslissing is terzake niet relevant.

Beoordeling

6.4. De Raad voor Verkiezingsbetwistingen stelt vast dat de beslissing van niet-goedkeuring van de eindrekening door de Provinciegouverneur van 29 juli 2002 een eindbeslissing is. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat het ingeroepen middel niet kan worden aangenomen. Immers, het effect van de niet-goedkeuring op een beslissing van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn is dat de beslissing moet worden geacht niet te zijn tussengekomen. De niet goedgekeurde beslissing bestaat niet meer. Het destijds

door de verzoeker ingediende beroep bij de Bestendige Deputatie heeft geen voorwerp meer. Het door de verzoeker ingeroepen middel vormt dan ook geen beletsel voor de bevoegdheid van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 mei 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen